

El 14 de desembre, Pasqual Maragall va visitar València en una jornada molt emotiva. L'ex-alcalde de Barcelona i ex-president de la Generalitat de Catalunya, que està a punt de complir 75 anys, va rebre l'abraçada efusiva d'autoritats i veïns.

*Reportatge de Víctor Maceda
Fotografies de Miguel Lorenzo*

Costa de creure que l'Euromed pugua arribar puntual, però encara més que ho faça abans d'hora, tal com va passar amb el comboi que el 14 de desembre va transportar Pasqual Maragall fins a l'estació Joaquín Sorolla de València. Potser eren les ganes de l'ex-alcalde de Barcelona i ex-president de la Generalitat de Catalunya –que no visitava la ciutat des de la final de Copa del Rei de futbol del 2009–, l'energia que va propulsar aquell tren. Unes ganes recíproques, perquè València el va rebre amb molta estima. Perquè València ja no és la València de les darreres dècades, sinó una altra de molt diferent, de molt més amable.

A les 11:03 hores, sis minuts abans de l'horari previst, els passatgers comencen a desembarcar. A Maragall, la seua esposa –Diana Garrigosa– i el seu cap de gabinet –Salvador Sarquella– els espera Eliseu Climent, editor d'EL TEMPS, que els ha programat una agenda atapeïda d'actes. En primer lloc, visita a l'Ajuntament; després, a la catedral i el Palau de la Generalitat, i per acabar, un dinar amb amics a l'edifici Octubre.

Al *hall* de l'estació, un home saluda en Maragall i li diu que li faria il·lusió fotografiar-se amb ell i la seua filla d'un any. Hi accedeix de bon grat. “Li encanten les criatures! Sempre ha sentit predilecció pels més petits i els més grans”, confessa Sarquella, que va estrenar-se com a secretari personal el 1987, quan Maragall duia cinc anys a l'alcaldia.

A l'Ajuntament de València, on l'expedició arriba en taxi a les 11:20 hores, hi ha programada una visita a l'Arxiu Municipal. Els hi espera el guia, Toni Serra, que els saluda entusiasmat i els pregunta:

—Voleu veure la quadribarrada, el Penó de la Conquesta?

La passió de Maragall per la figura del rei en Jaume I és notable, però abans es deté a observar el reliquiari de Sant Jordi, patró de la ciutat de València fins la victòria del rei Felip V a la batalla d'Almansa, l'any 1707.

Quan continua la visita al museu –ple d'estudiants– Enriqueta García i una amiga l'aturen i li demanen de fotografiar-se amb ell. Al rerefons, enmig de totes dues, com si també formara part de la instantània, s'erigeix el bust del rei Conqueridor, i als seus peus, la famosa espasa, que Maragall i Garrigosa contemplaran amb atenció.

A la sala adjacent, el guia els mostra el plànol històric gegant de la ciutat –obra del pare Tosca, del 1704– i tot seguit els condueix fins a l'hemicicle consistorial, que fou la seu del Govern espanyol a la Segona República, quan la capital de l'Estat es va traslladar fins a València.

Diana Garrigosa recorda que son pare, enginyer òptic, va ser un dels que va emigrar llavors cap a València. Més concretament, cap a Almàssera, a l'Horta Nord, a tocar del cap i casal.

Maragall observa el sostre, passeja per la sala on fins no fa gaire Rita Barberà feia i desfeia amb altivesa, i un policia local, tímidament, se li acosta per encaixar-li la mà i demanar-li una foto. El guia continua amb les seues explicacions, i en un moment determinat, fa esment a l'artista Miquel Àngel... “Buonarroti!”, exclama Maragall per completar-ne el nom.

La següent estança en el recorregut és l'impressionant Saló de Vidre, el saló de festes que el nou alcalde, Joan Ribó, ha obert al públic. No sols perquè siga

DE L'ESTACIÓ A L'AJUNTAMENT. Pasqual Maragall, Diana Garrigosa i Salvador Sarquella arriben a l'estació Joaquín Sorolla de València. Els hi espera l'editor d'EL TEMPS, Eliseu Climent, i de seguida es desplacen fins a l'edifici consistorial, on primerament visiten l'Arxiu Municipal —el bust de Jaume I, la seua espasa...—, i a continuació, l'hemicicle. Allà, un policia local saluda afectuosament Maragall i s'hi fotografia.

visitat, sinó també per fer-hi concerts gratuïts, intimistes, de *petit comitè*.

La gent que hi passeja se sorprèn gratament: “No l’has vist? És l’alcalde de Barcelona”, li diu un home a la dona. “El coneixes, no?”, pregunta un altre al seu acompanyant. “És clar!”, li contesta ell.

Mentre el guia explica que l’edifici va ser bombardejat pels avions de Mussolini, una veu comunica que l’alcalde Ribó ja és a punt per rebre Maragall, amb tots els honors, al Saló Pompeià.

En accedir-hi, la majestuositat de la sala provoca la interjecció del convidat: “Aaaaaaaaapa!”. L’amfitrió el rep amb un somriure d’orella a orella. Tenia unes ganes especials de conèixer-lo personalment, gairebé tantes com les que cova de

poder conversar algun dia amb l’ex-president uruguaià José Múgica.

—Vaig estar parlant l’altre dia amb un amic teu, que m’ha demanat que faça el pregó de les festes. El Joan Ganyet, potser et sonarà...

—I taaaaaaa! —respon Maragall.

Ganyet va ser durant 20 anys alcalde socialista de la Seu d’Urgell, la població de Ribó, que també coneix molt bé l’anterior primer edil, Amadeu Gallart, coetani seu, amb qui va fer les milícies. En sentir aquest nom, Maragall assenteix amb el cap.

—I a la mili, vam coincidir també amb un de La Trinca! —continua Ribó.

Maragall ara riu obertament, distès, i quan Ribó l’informa que al seu carnet diu

que és oriünd de Manresa, li pregunta si realment tenen tanta fama de garrepes, els de la capital del Bages.

—Mira si en tenen, que en néixer, els llancen contra la paret! Si s’hi arrapen, vol dir que són bons manresans!

La conversa transcorre amb fluïdesa. En un altre moment, Feliciano Albalade- →

RIBÓ TENIA MOLTES GANES DE CONÈIXER MARAGALL, GAIREBÉ TANTES COM TÉ DE CONÈIXER JOSÉ MÚGICA

AMB L'ALCALDE RIBÓ. La visita a Joan Ribó se celebra en el Saló Pompeià, el de les visites d'honor. L'alcalde de València el rep entusiasmat, i quan rep com a present un llibre de Maragall, li posa la mà al damunt, en senyal d'estima.

Un altre policia local se li acostava per saludar-lo i declarar-se'n "fervent seguidor", i des de la balconada consistorial, Maragall i Garrigosa observen la plaça de l'Ajuntament. A continuació, visita a la Seu per contemplar la tomba de March i rellegir-ne els versos que hi ha esculpts.

→ jo, assessor jurídic de Ribó, fa saber que han obert el consistori a la ciutadania. “Tot era fosc, la porta principal sempre era tancada”. Diana Garrigosa evoca en aquest punt la primera campanya del PSC a Barcelona, la del 1979, amb un lema ben semblant: “Entra amb nosaltres a l’ajuntament”.

La figura de Barberà, després de 24 anys en aquelles dependències, plana per tota la sala. “Hi ha historiadors que afirmen que son pare, des de Palma, era qui enviava les *paves* que van bombardejar la ciutat durant la Guerra Civil”, diu algú.

—No fotis!

Maragall s’espanta, però encara ho fa més quan Ribó li concreta el nombre d’habitatges socials de què disposava València quan ara fa sis mesos va arribar al càrrec:

—Només 100!?!?

Sí, només 100, molt per sota dels 10.000 de Barcelona, una xifra que Ada Colau, la nova alcaldessa, encara vol incrementar bastant. Ribó qualifica Colau d’“encantadora”, i qui al seu dia va prece-dir-la, així ho certifica: “I tant que ho és”.

Com no podia ser d’una altra manera, la corrupció també ocupa una part del col·loqui. Ribó fa esment al 3% que va popularitzar Maragall, i aquest, amb un

to més seriós que no el que ha exhibit fins ara, xiuxiueja:

—El 3%, que no era el 3, sinó el 5.

A continuació, Ribó rep de mans del seu autor un exemplar del llibre *Pasqual Maragall mira*, elaborat amb 80 de les imatges que va captar amb el seu telèfon mòbil durant l’any 2010. L’alcalde de València li ho agraeix i reposa, amb tendresa, la seua mà sobre la de Maragall.

La visita conclou, i Garrigosa s’acomoda amb satisfacció: “Per primera vegada marxem sense haver d’animar-vos, als valencians!”. Una frase que Ribó agraeix, perquè aquest desencís permanent, l’ha experimentat en carn pròpia.

“Tinc uns germans del PSC, i farà uns deu o dotze anys, en una campanya catalana en què estàvem per allà, el meu fill, impressionat per tot el que movia el partit, va preguntar-me: ‘Pare, algun dia podem ser d’un partit que guanye?’”. A Ribó, que era coordinador general d’Es-querria Unida del País Valencià, aquell comentari encara li cou, però ironies de la història, el partit del pare ara sí que triomfa a les eleccions. I l’ha fet alcalde.

Abans d’abandonar l’ajuntament, Maragall i Garrigosa encara visitaran la famosa balconada. Un reducte d’autoritats i falleres fins al juny, ara completament

obert al públic, des del qual hi ha una vista privilegiada de la plaça de l’Ajunta-ment, antigament del País Valencià. Esperant la seua eixida, un altre policia local que se’n declara un “fervent seguidor”, s’acosta per encaixar-li la mà.

Cap a la Seu

La següent cita institucional és al Palau de la Generalitat, on Ximo Puig, el presi-dent, el rebrà en visita oficial. Però hi ha temps per entrar a la Seu, una aturada obligada de Maragall en les seues visites a València. Sempre que ha vingut, no ha perdut l’ocasió de retre un petit homenatge a Ausiàs March, el gran poeta, que jau soterrat a la catedral valenciana.

“Jo sóc aquest que en la mort delit prenc, puix que no tolç la causa per què em ve”, resen els versos de March escul-pits a la làpida del terra.

Pel carrer del Micalet, camí del Palau, la gent se’l mira i no s’ho acaba de creure. “És ell?”; “has vist qui era?”; “el coneixes, veritat?”; “era l’alcalde, no?...” I un senyor d’edat mitjana, un “valencià molt de Barcelona”, passa a l’acció i s’hi fotografia.

A la porta de la Generalitat espera Ximo Clemente, director general de Rela-cions Informatives i Promoció Institucional. Puig arribarà amb una mica de retard d’una visita a un magatzem de taronges, i mentrestant, Clemente organitza una visita pel Palau: el Saló Daurat, el Saló de Corts... I presenta el conseller d’Hisenda, Vicent Soler, amic íntim d’Ernest Lluch, una altra persona molt estimada per Maragall. Se saluden i comenten que van coincidir a l’homenatge que Vilassar de Mar li ret cada any a l’ex-ministre.

“És molt emocionant veure’t ací, Pasqual!”, exclama Soler. “Hi havia una muralla a la Sénia, però com si es tractara del mur del Berlín, hem estat capaços d’enderrocar-la!”. Soler critica l’“autisme polític creat de manera artificial” des del País Valencià i es felicita perquè el presi-dent Puig vulga promoure “una trobada dels afectes, d’allò que ens aproxima”.

Els fotògrafs esperen Maragall dalt de les escales que separen el Pati Gòtic del →

→ despatx presidencial. Allà immortalitzen la salutació que li farà Puig, que es mostra “molt content” per la seua presència.

Maragall li demana si va molt per Morella. “Un cap de setmana de cada tres, perquè qui perd els orígens, perd la identitat”, li contesta el president valencià.

Fa 35 anys que es van conèixer. Puig era alumne de Periodisme a la Facultat de Bellaterra, i Maragall, professor d'Economia, va recollir-lo un dia que feia autoestop. Encara recorda aquell cotxe “ple de papers”, al qual pujaria més vesprades de tornada al seu pis d'estudiants.

Al despatx presidencial, Puig seua entre Maragall i Garrigosa. Els diu que la lideressa del PPCV, Isabel Bonig, ha acusat els partits d'esquerres valencians de “preferir ser catalans de segona que no valencians de primera”, una frase que treu el somriure maragallià més característic, que empetiteix al màxim els seus ulls.

AL PALAU I L'OCTUBRE. La popularitat de Maragall és notable: els valencians el paren i s'hi fotografien. En arribar al Palau, els periodistes gràfics volen captar la seua salutació amb Puig. El conseller d'Hisenda, Vicent Soler, recorda els seus anys al costat d'Ernest Lluch, i al despatx presidencial, Maragall es compromet a visitar Morella. En acabant, dina amb una gran amiga, Carme Alborch, i un petit grup de convidats: a sota, d'esquerra a dreta, Sarquella, Climent, Garrigosa, Maragall, Alborch, Ximo Clemente (director general de Relacions Informatives i Promoció Institucional de la Generalitat), Ramon Soler (president del Cercle d'Economia de la Safor) i Toni Gisbert (coordinador d'Acció Cultural del País Valencià).

“El meu avi matern era de Monòver, xe collons!”, li fa saber a Puig, que al seu torn, recorda que va assistir a la seua investidura com a president català. “Allò va durar poc”, es lamenta Maragall, que es compromet a visitar Morella. I és que Puig, com sempre, no s'està de presu-

mir-hi: “Acabem de guanyar el premi al poble més bonic d'Espanya convocat per Ferrero Rocher, els dels bombons!”

La càlida visita a Puig precedeix l'últim acte del dia: un dinar amb Carme Alborch i un petit grup de convidats. De camí a l'Octubre, es farà quatre fotos més

amb diversos ciutadans, i en trobar-se amb ella, se n'alegrarà ostensiblement.

A les postres, Alborch s'aixeca, li fa un petó a la galta ple de sentiment i demana que algú li faça una foto amb ell amb el seu mòbil. Una altra foto que és una oda. L'oda valenciana a Maragall. ●